

[*Grethe Philip.*]

detaljerne. De må gennemdrøftes med lærerne, således at en tilsigtet besparelse opnås, uden at det pædagogisk får uheldige virkninger, og således at der ikke bliver tale om en urimelig forøgelse af arbejdsbyrden.

Jeg vil også understrege, at vi i det radikale venstre lægger vægt på, at overvejelserne om lektionstidens længde ikke begrænses til folkeskolen, men omfatter alle uddannelser med lektionsopdeling, altså f. eks. også handelsskoler, tekniske skoler m. v. Vi tillægger det også betydning, at der samtidig foretages ændringer inden for de højere uddannelser, således at undervisningspligten kommer til at veje tungere til end hidtil i forhold til forskningsforpligtelsen for de enkelte lærere. Jeg ville være glad, om undervisningsministeren her i dag ville bekræfte, at man også stiler mod at ændre holdstørrelserne dér, hvor de i de ældre skoleklasser og på seminarierne, bl. a. i forbindelse med de valgfri fag, er blevet uacceptabelt små.

Jeg nævner disse ting i forbindelse med underændringsforslaget om en ny tekstanmærkning, fordi det for det radikale venstre er en afgørende forudsætning, at man sætter ind med rationaliseringer over et bredt felt inden for uddannelsessektoren.

Jeg beklager, at vi i spørgsmålet om lektionstid har fået et nyt eksempel på, at en stærkt forenklet fremstilling af et kompliceret spørgsmål fører til misforståelser og vrede. På den måde lægges der alt for ofte gift for en god idé, der burde kunne drøftes igennem i en afslappet atmosfære. Vi kan vel heller ikke helt benægte, at flere af ministrenes udspil i denne sag har været unødigt kluntede og for nogle har følt meget udfordrende. Men jeg har tillid til, at undervisningsministeren vil vise sig at have en heldig hånd ved de videre forhandlinger. Og mon det dog ikke også skulle være muligt at få de kundskabstørstende unge i skolen i tale?

Hermed er jeg nået frem til forslaget om oprettelse af en særlig budgetreguleringskonto. Vi foreslår sammen med venstre at der via denne konto foretages besparelser på de lovbundne udgifter og visse større grupper af rammebelagte udgifter til et samlet beløb af 1.333 mill. kr. I teksten til forslaget er der gjort nærmere rede for, hvorledes

besparelserne tænkes fordelt på udgiftsområder. Jeg skal ikke gennemgå hele denne liste, men henvise til, hvad hr. Christopheren allerede har sagt om de tanker, der ligger bag de vigtigste poster, der er tænkt inddækket under denne konto. Men jeg vil dog gerne selv knytte enkelte yderligere kommentarer hertil.

Flere af beløbene i vore ændringsforslag er korrigerede i forhold til ændringsforslaget i tillægsbetænkningen. Det er sket under indtryk af de oplysninger, der blev lagt frem af regeringen under drøftelserne i det politisk-økonomiske udvalg. Andre tal er samstemt med tilsvarende forslag fra regeringen, således som de foreligger i den nylig afgivne beretning fra det politisk-økonomiske udvalg.

I vort forslag indgår en besparelse på 130 mill. kr. ved omlægning af statens samlede støtte til boligformål. Jeg pointerer, at vi har medtaget denne besparelse ud fra en forudsætning om, at vi i fællesskab kan finde frem til en samlet løsning af boligpolitikken.

Da regeringen gennemførte den såkaldte store dagpengereform, ophævedes varighedsbegrænsningen for udbetaling af sygedagpenge. Det radikale venstre var dengang og er fremdeles af den opfattelse, at dette var en fejludposition, både ud fra en social og ud fra en økonomisk synsvinkel. Vi foreslår derfor genindførelse af varighedsbegrænsning efter tilsvarende regler som de i dag gældende. Derved vil staten umiddelbart kunne spare ca. 250 mill. kr. Trækker vi fra denne besparelse de ekstra udgifter, der i første omgang via forskellige sociale konti vil blive påført kommunerne til et samlet beløb af ca. 50 mill. kr., hvoraf staten bærer de 75 pct., får vi en nettobesparelse for staten på godt 216 mill. kr.

Det drejer sig altså om et beløb af en anelig størrelse. Jeg skal ikke her genoptage hele debatten om dagpengereformen, men kun nævne, at talrige udtalelser fra mennesker, der arbejder i det daglige med revaliderer, har overbevist mig om, at det for mange af de langvarigt syge vil være en yderst tvivlsom fordel, hvis vi på ubegrænset tid giver dem den relativt høje dagpengeydelse. Det fremmer nemlig ikke klientens interesse for revalidering til et i mange tilfælde lavere betalt arbejde. Kommunerne